

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-assisted Learning) เพื่อพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชนเผ่า ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 Developing Ethnic Students' English Speaking Skills through the Use of Peer-assisted Learning Activities

บุษยากร ช้ายขวา¹

ผาสุข บุญธรรม²

เพ็ญพิศุทธิ์ ใจสนิท³

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชนเผ่า ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแม่แอบวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 3 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 23 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และแบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนเท่ากับ 3.22 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 14.35 และยังสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 60 โดยภาพรวมนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งอยู่ในระดับมาก โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 และเมื่อพิจารณาแต่ละด้าน พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อด้านครูผู้สอนอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 4.52 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านเนื้อหาวิชา และด้านการวัดและประเมินผล อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 4.02, 4.21, และ 4.32 ตามลำดับ

คำสำคัญ: การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

Abstract

The objective of this study was to develop ethnic students' English speaking skills based on peer-assisted learning activities. The population was 23 prathom 6 students in their 2nd semester of academic year 2014 at Maeaeb School under Chiang Rai Educational

¹ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย email: nam.fon.1982@hotmail.com

² คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

³ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

Service Area Office 3. The research instruments were lesson plans using peer-assisted learning activities, assessment form on speaking English for communication, and evaluation form on student's satisfaction towards learning English.

The results showed that, after implementation of peer-assisted learning activities, the students' English speaking mean score were higher than that of the pre-implementation at 3.22 that accounted for 14.35%. The scores were also higher than the set threshold of 60%. In overall, students showed satisfaction toward learning English at the high level as the mean score was 4.26. For individual aspects analysis, the aspect holding the highest mean was teachers accounting for 4.52, while the aspects holding the high level satisfaction were learning activities, learning content, assessment and evaluation with the mean scores at 4.02, 4.21, and 4.32 respectively.

Keyword: Peer-assisted learning

บทนำ

สังคมโลกปัจจุบันเป็นสังคมข้อมูลข่าวสาร ความก้าวหน้าและการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ และวัฒนธรรมส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตในสังคมอย่างรวดเร็ว บุคคลในสังคมต้องติดต่อพบปะกับโลกภายนอก เพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคมหรือเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ภาษาต่างประเทศจึงกลายเป็นเครื่องมืออันสำคัญยิ่งในการศึกษาข้อมูลความรู้ และการติดต่อสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจะช่วยสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างชนชาติไทยและชนชาติอื่น เพราะมีความเข้าใจในวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละเชื้อชาติ ทำให้สามารถปฏิบัติตนต่อกันได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม มีความเข้าใจและภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย สามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยสู่สังคมโลก ภาษา คือ เครื่องมือสื่อสารของคนในสังคมเดียวกันหรือต่างสังคม และภาษาเป็นสื่อทำให้โครงสร้างทางสังคม มีความประณีตและสมบูรณ์ ภาษาจึงเป็นหัวใจสำคัญของการสื่อสาร โดยเฉพาะภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ใช้ติดต่อสื่อสารทั่วไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 156)

จากความสำคัญดังกล่าว การจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศในระดับประถมศึกษา ต้องเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ซึ่งในปัจจุบันโรงเรียนประถมศึกษาที่มีการจัดการเรียนการสอนในทุกพื้นที่ และสอดคล้องกับการศึกษาในศตวรรษที่ 21 โดยนำจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มาจัดเป็นสาระและมาตรฐานการเรียนรู้และกำหนดให้มีสาระการเรียนรู้ดังนี้ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ วิธีการสอนเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สามารถอ่านออก พูด และเขียนได้อย่างรวดเร็ว โดยครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงหลักจิตวิทยาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและวัยของเด็ก ซึ่งรูปแบบการสอนก็มีหลากหลายเช่นกัน ดารกา

วรรณวนิช (2549 : 155) ได้กล่าวถึง การสอนแบบ Story Line เป็นเทคนิคการสอนอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งคิดค้นและ พัฒนาในสกอตแลนด์ ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้ 1) ศึกษาหลักสูตร เพื่อเตรียมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสาระ การเรียนรู้ ทักษะ และประสบการณ์ เพื่อวางแผนในการกำหนดหัวเรื่อง 2) กำหนดหัวเรื่อง ควรเป็นเรื่องที่ เด็กๆ สนใจ ช่วยขยายความรู้ของเด็ก 3) เตรียมการผูกเรื่องหรือเส้นทางการดำเนินเรื่อง 4) ตั้งคำถามหลัก หรือคำถามสำคัญ ซึ่งจะทำหน้าที่เชื่อมโยงการดำเนินเรื่องในแต่ละตอน เป็นตัวกระตุ้นผู้เรียนหรือเปิด ประเด็นให้ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์

จากการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศในปีการศึกษา 2556 ที่ผ่านมา พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลการประเมินด้านการพูดต่ำ เพราะโรงเรียนแม่แอบวิทยาคม ตำบลบ้าน แช่ว อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดศรีสะเกษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 3 มีนักเรียนในเขตบริการจำนวน 5 หมู่บ้าน คือ บ้านแม่แอบ บ้านหนองซ่าง บ้านห้วยข่อยหลอย บ้านห้วย น้ำเย็น บ้านใหม่พัฒนา ซึ่งประชากรเป็นชนเผ่าประกอบด้วยชนเผ่าลาหู่ อาข่า ไทยใหญ่ เมี่ยน จีนยูนนาน ลัวะ ไทยลื้อ การติดต่อ ประชากรส่วนใหญ่ใช้ภาษาประจำชนเผ่าในการติดต่อสื่อสาร ส่งผลให้การเรียน การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีข้อจำกัด ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการสื่อสารพูดคุย การออกเสียง ประกอบกับผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่รู้หนังสือไทย ดังนั้นโอกาสที่นักเรียนจะได้ใช้ภาษาไทยและภาษา ต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษส่วนใหญ่คือ ในโรงเรียนในกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียนเท่านั้น ภาษาไทยและภาษาอังกฤษจึงเป็นเสมือนภาษาที่สองและสาม จึงเป็นสาเหตุให้นักเรียนไม่มีโอกาสที่จะได้ ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ส่งผลให้ผู้เรียนกลุ่มดังกล่าวขาดทักษะด้านการสื่อสาร ผู้เรียนเกิด ความเบื่อหน่ายในการเรียน

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ส่งผลให้ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน (O-NET) ปีการศึกษา 2555-2556 ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนแม่แอบวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่ำ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะ พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสูงขึ้น ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-assisted Learning) เพื่อแก้ปัญหาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เนื่องด้วยทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สามารถ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และการสื่อสาร จุดเด่นสำคัญที่ผู้วิจัยคิดว่าจะสามารถทำให้นักเรียนชั้นประถม ศึกษาศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแม่แอบวิทยาคมเกิดการเรียนรู้ที่ดี คือ เป็นกิจกรรมการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนช่วยเหลือ ซึ่งกันและกัน แทนที่ครูจะเป็นผู้สอนโดยตรง เป็นการสอนกันแบบตัวต่อตัวที่เพื่อนสามารถช่วยเหลือแนะนำเพื่อน ได้โดยตรงหรือใช้สื่อการเรียนรู้อื่นมาประกอบ เป็นการสอนที่เน้นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ด้วยกัน โดยให้ผู้เรียนที่เก่งกว่าได้มีโอกาสถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เรียนที่อ่อนกว่าภายในกลุ่มเดียวกัน จากความคุ้นเคย ความรู้สึกนึกคิด และประสบการณ์ที่ใกล้เคียงกันทำให้การถ่ายทอดและการสื่อสารระหว่างเพื่อน ด้วยกันมีความเข้าใจและเข้าถึงกันง่ายขึ้น ถ้าผู้เรียนไม่เข้าใจหรือสงสัยเนื้อหาใดก็สามารถซักถามกันได้ทันที ซึ่งจะทำให้การเรียนมีประสิทธิภาพและมีความสุขในการเรียนเพราะว่าผู้วิจัยเป็นผู้สอนโดยตรงจึงมีความเข้าใจ สภาพของนักเรียน เช่น รู้ว่านักเรียนคนใดเก่ง และนักเรียนคนใดอ่อน ซึ่งสอดคล้องกับ นวกานต์ มณีนีศรี (2555 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการใช้โปรแกรม Microsoft Office Excel 2007 ของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่าจากการใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการใช้โปรแกรม Microsoft Office Excel 2007 ได้ดีและรวดเร็วขึ้นโดยคิดค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนได้ 3.56 ค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนได้ 6.68 คิดค่าความก้าวหน้าจากผลการทำแบบทดสอบได้ 3.11 คะแนน

การนำกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมาใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อศึกษานักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีพัฒนาการทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นหรือไม่ และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษในระดับใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภายหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 60
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ประโยชน์ของการวิจัย

1. นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการพูดและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ตลอดจนนักเรียนสามารถนำประสบการณ์การเรียนรู้ที่ได้จากการฝึกทักษะการพูดไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้
2. เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนให้กับครูผู้สอนทั้งในระดับชั้นเดียวกันและต่างระดับชั้นกัน ตลอดจนเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาอื่นๆ ต่อไป
3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
2. นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

มีคะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ ร้อยละ 60

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแม่แอบวิทยาคม อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 23 คน

ขอบเขตเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดกิจกรรมแบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-assisted Learning) ตามแนวความคิดของ อารมณ์ ใจเที่ยง (2546 : 122-123) ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ 1) ชี้นำเข้าสู่บทเรียน 2) ช้้นสอน 3) ช้้นทำกิจกรรมกลุ่ม 4) ช้้นตรวจสอบผลงาน 5) ช้้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม โดยใช้เนื้อหาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร หน่วยการเรียนรู้เรื่อง Greeting and Leave Taking

ขอบเขตตัวแปร

ตัวแปรอิสระ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ตัวแปรตาม

1. ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร
2. ความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนแม่แอบวิทยาคม อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย จำนวน 23 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการวิจัย มี 3 ชนิด ประกอบด้วย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง Greeting and Leave Taking โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 9 แผน จำนวน 14 ชั่วโมง
2. แบบประเมินทักษะการพูด เป็นการทดสอบแบบสอบปากเปล่า
3. แบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ขอนหนังสือมาจากคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายเพื่อขอความร่วมมือในการทดลองเครื่องมือและการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อทำการวิจัยไปยังโรงเรียนแม่แอบวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 3
2. ขอความร่วมมือในการทดลองเครื่องมือวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยจากผู้บริหารโรงเรียนแม่แอบวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 3
3. ประเมินก่อนการทดลองโดยใช้แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น
4. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 9 แผน 14 ชั่วโมง
5. ประเมินหลังการทดลองโดยใช้แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และแบบประเมินความพึงพอใจแล้วนำไปวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ก่อนและหลังเรียนโดยใช้นวัตกรรมที่ผ่านเกณฑ์โดยใช้ค่าร้อยละ

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-Assisted Learning) ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผลวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน คนที่ 15 และ 23 มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 30 และ 25 ซึ่งมีคะแนนสูงกว่าเพื่อนอย่างเห็นได้ชัดเจน โดยในภาพรวมนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนเท่ากับ 14.48 คิดเป็นร้อยละ 72.39 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งมีคะแนนเท่ากับ 11.61 คิดเป็นร้อยละ 58.04 โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนเท่ากับ 3.22 คิดเป็นร้อยละ 14.35
2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภายหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 60 ผลวิจัยพบว่า หลังจากทีนักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีคะแนนเฉลี่ยด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนเท่ากับร้อยละ 72.39 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือร้อยละ 60 โดยมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้เท่ากับร้อยละ 12.39 และเมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคลพบว่า มีนักเรียนที่ได้คะแนนสูงกว่าเกณฑ์และเท่ากับเกณฑ์มีจำนวน 16 คน และ 3 คน ตามลำดับ แม้ว่าในภาพรวม คะแนนเฉลี่ยด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนจะถือว่าเพิ่มสูงขึ้น

แต่ยังพบว่า มีนักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 4 คน

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ผลวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 และเมื่อพิจารณาแต่ละด้าน พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อด้านครูผู้สอนและอยู่ในระดับมากที่สุด และมีความพึงพอใจต่อด้านเนื้อหาวิชาด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และด้านการวัดและประเมินผลอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 4.02, 4.21 และ 4.32 ตามลำดับ

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เท่ากับ 3.22 คะแนน โดยคิดเป็นร้อยละ 14.35 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรูปแบบที่มุ่งพัฒนาเด็กทุกคนที่มีความสามารถแตกต่างกันทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ให้มีความสามารถในการเรียนรู้เท่ากัน เน้นให้นักเรียนมีการรวมกลุ่มเพื่อการทำงานหรือในการปฏิบัติกิจกรรม การเรียนการสอนมุ่งให้ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในเกณฑ์ต่ำได้รับประโยชน์จากเพื่อนช่วยเพื่อนจากนักเรียนที่เก่งกว่าหรือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า นักเรียนสามารถดูแลกันได้ทั่วถึง อยู่ในวัยใกล้เคียงกัน มีความสนิทสนมกัน ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารเข้าใจได้ดี สะดวก กล้าซักถามกันเอง จึงทำให้บรรยากาศการเรียนไม่เครียด มีความสุขเป็นกันเอง พร้อมทั้งเป็นการฝึกทักษะทางสังคม ถ้อยทีถ้อยอาศัย ส่งผลให้สังคมอยู่รวมกันอย่างเป็นสุข จากเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น เช่นเดียวกับ สุนทร สันธพานนท์ และคนอื่นๆ (2545 : 37) ได้กล่าวว่า วิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่งที่สืบทอดเจตนารมณ์ของปรัชญาการศึกษาที่ว่า Learning by Doing ตามแนวทฤษฎีของ John Dewey โดยเน้นการให้นักเรียนมีการรวมกลุ่มเพื่อทำงานร่วมกันหรือการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน อาจกล่าวได้ว่า การสอนแบบเพื่อนช่วยสอนนั้นเป็นการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตย และยังมีผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในเกณฑ์ต่ำได้รับประโยชน์จากเพื่อนนักเรียนที่เก่งกว่าหรือมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอยู่ในเกณฑ์สูง และ Kohn and Vajda (1975 : 379-390) ได้กล่าวสนับสนุนว่า วิธีเรียนรู้แบบใช้เพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการเรียนเป็นคู่หรือกลุ่มย่อยโดยร่วมกันทำกิจกรรมทุกทักษะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือกัน และมีปฏิสัมพันธ์กัน ได้ใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อเจรจาหาความหมายด้วยตนเอง ครูเป็นเพียงผู้ทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ และช่วยจัดกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยให้ผู้เรียนรับผิดชอบกระบวนการเรียนเอง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ นกตล คำเรียง (2549 : 53-54) กล่าวว่า การเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนนั้น เป็นการสอนที่มีพื้นฐานมาจากแนวคิดเกี่ยวกับการกระจายบทบาทในการสอนและแนวคิดเกี่ยวกับการได้เรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การให้เพื่อนช่วยเพื่อนไม่ได้หมายถึงการให้นักเรียนมายืนหน้าชั้นแล้วทำหน้าที่แทนครู แต่หมายถึงการให้นักเรียนสอนเพื่อนคนอื่นๆ และให้นักเรียนได้เรียนรู้จากกันและกัน โดยมุ่งเน้นเพื่อนช่วยเหลือ

ผู้เรียนที่เรียนช้าและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีปัญหาในด้านความประพฤติ และมีปัญหาอื่นๆ โดยมีความเชื่อว่า วิธีการให้ผู้เรียนสอนกันเองนั้นผู้เรียนจะเรียนรู้อะไรต่างๆ ได้จากกันและกัน การเรียนรู้เช่นนี้ทำให้ผู้เรียนช้าเกิดการเรียนรู้ได้ เนื่องจากภาษาที่ผู้เรียนใช้พูดสื่อสารกันนั้นสามารถสื่อความหมายระหว่างกันและกันได้เป็นอย่างดี

จากการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีค่าเฉลี่ยของความสามารถทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 60 โดยมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเท่ากับร้อยละ 12.39 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนสามารถพูดได้เหมาะสมตามบทบาทเป็นส่วนใหญ่แต่ยังมีบางครั้งที่ไม่กล้าแสดงออก และพูดติดขัดบ้าง นักเรียนบางส่วนพูดได้เหมาะสมตามบทบาท นักเรียนได้ฝึกคิดอย่างสร้างสรรค์และฝึกแก้ไขปัญหาหรือสถานการณ์เฉพาะหน้า เช่นเดียวกับ พรสวรรค์ สิปอ (2550 : 163) ได้กล่าวว่า การพูด คือ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม เป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตัวเอง และต่างฝ่ายก็ต้องตีความสิ่งที่ตนเองได้ฟัง ดังนั้น จุดประสงค์ของทักษะการพูด คือ สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต้องสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ หลีกเลี่ยงการทำให้ผู้อื่นฟังสับสนเนื่องจากการออกเสียงผิด ไวยากรณ์ผิด ใช้คำผิดหรือไม่เหมาะสม นอกจากนี้ยังต้องพูดให้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมด้วย

จากการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 และเมื่อพิจารณาแต่ละด้านพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อด้านครูผู้สอนอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เพราะว่านักเรียนได้มีโอกาสทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่มโดยลดความสามารถ ลงมือปฏิบัติทำให้เกิดความสนุกสนาน สมาชิกทุกคนมีความสำคัญต่อกันและเห็นคุณค่าของตนเอง กิจกรรมสอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจเหมาะสมกับวัย และเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข และขณะที่ทำกิจกรรมครูผู้สอนคอยให้คำแนะนำและให้กำลังใจ สนับสนุนกระบวนการทำงานของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ เด่นศักดิ์ อิงอาจ (2547 : 38-39) ได้กล่าวถึงแนวคิดพื้นฐานของความพึงพอใจในการเรียนไว้ว่า ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน ความพึงพอใจเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายหรือที่ต้องปฏิบัติให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ ครูผู้สอนจึงต้องคำนึงถึงความพึงพอใจในการเรียนมีแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน ดังนี้

1. ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงาน การตอบสนองความต้องการของผู้ปฏิบัติจนเกิดความพึงพอใจจะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงขึ้นกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการตอบสนอง
2. ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและผลของการปฏิบัติงานที่ถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่นๆ ผลของการปฏิบัติงานที่ดีจะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจ ผลการปฏิบัติงานย่อมได้รับการตอบสนองในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทนซึ่งแบ่งออกเป็นผลตอบแทนภายใน (Intrinsic Rewards) และผลตอบแทนภายนอก (Extrinsic Rewards) โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ก่อนที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ครูผู้สอนควรอธิบายขั้นตอนวิธีการให้นักเรียนที่ทำหน้าที่สอนเพื่อนให้เข้าใจเสียก่อน ทั้งนี้เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียนที่ทำหน้าที่ช่วยเพื่อน
2. ในการทำกิจกรรมตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ควรยืดหยุ่นเวลาในการทำกิจกรรมการพูดตามความเหมาะสมของเนื้อหาที่สอน เพื่อให้นักเรียนไม่เกิดความคับข้องใจในการพูดในระยะเวลาที่กำหนด
3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ในชั้นทำกิจกรรมกลุ่ม ครูผู้สอนไม่ควรให้นักเรียนอยู่กลุ่มเดิมตลอด ควรให้นักเรียนได้เปลี่ยนกลุ่มใหม่เมื่อสอนจบแต่ละชั่วโมง

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีการสอนหรือเทคนิคการสอนรูปแบบต่างๆ เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. ควรมีการศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนในระดับชั้นอื่นและกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- ดาราภา วรณวิช. (2549). *ยุทธศาสตร์การสอน*. กรุงเทพฯ: โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เด่นศักดิ์ อิงอาจ. (2547). *การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง คำควบกล้ำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. (การศึกษานิเทศการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม.
- นภดล คำเรียง. (2549). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/5 โรงเรียนอุ้มทอง อำเภอยู่งทอง จังหวัดสุพรรณบุรี*. สุพรรณบุรี: โรงเรียนอุ้มทอง.
- นวกานต์ มณีศรี. (2555). *การพัฒนาทักษะการใช้โปรแกรม Microsoft Office Excel 2007 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน*. นครปฐม: โรงเรียนวัดไทร (สินศึกษาลัย).
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). *สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-assisted Learning)
เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชนเผ่า ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

สุคนธ์ สินธพานนท์ และคนอื่นๆ. (2545). *การจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ*
ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2546). *หลักการสอน*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.